

Chương 4: Quy lại nơi xảy ra án mạng

Kéo theo chiếc va li và mấy túi đồ nặng nề, Lương Mộc Tử vừa đi vừa khóc, cùng Na Phàm quay lại căn phòng mà Lương Tiểu Như đã thuê phía sau trường Đại học Y.

Tòa nhà phía sau trường Đại học Y có bề ngoài vô cùng cũ nát, hoàn toàn tương phản với trường Đại học Y vừa mới được xây dựng, khiến người ta cảm thấy xót xa.

Na Phàm không phải là hạng công tử lăm tiền, trái lại chỉ là một anh chàng nghèo khó và chán chường. Vì vậy, có thể ở bên một người con gái đẹp như Lương Mộc Tử, trong lòng anh vô cùng vui sướng, không dám mong cầu gì hơn.

Na Phàm giúp Mộc Tử đem mấy túi đồ lên tầng trên, để ở trước cửa phòng Lương Tiểu Như.

“Em thực sự muốn ở lại đây sao? Em không sợ khi chỉ có một mình ư?” Na Phàm có chút thương xót người con gái vừa mới mất đi em gái này, nhưng lại không thể ngăn cản cô đừng làm thế.

Lương Mộc Tử khịt mũi, nước mắt đã ngừng rơi, nói với vẻ bình thản: “Em không sao! Trên dưới đều có người ở, nếu có chuyện gì xảy ra, em sẽ gọi anh! Trừ phi anh không coi em là bạn!”

Na Phàm cười khỏ, anh có thể thấy Lương Mộc Tử không thực sự coi anh là bạn, mà chỉ coi anh như một người quen thông thường, e rằng anh còn chẳng xứng được sánh vai cùng kiểu con gái như Lương Mộc Tử.

“Vậy thì em nhớ chú ý nhé! Cố gắng hết sức đừng đụng vào đồ đạc trong phòng, chưa biết chừng cảnh sát sẽ trở lại điều tra! Nếu đồ đạc trong

phòng bị xáo trộn sẽ gây bất lợi cho vụ án!” Na Phàm dặn dò.

Mộc Tử gật đầu. Thật ra, cô không định ở lại nơi này, chỉ vì không cam tâm khi Tiểu Như bị bóp cổ chết như vậy nên cô mới muốn vào phòng tìm chút manh mối.

Cô xoay chìa khóa, nhẹ nhàng mở cửa. Một mùi ẩm mốc xộc lên. Mộc Tử nhanh chóng bịt miệng, thứ mùi khó chịu này khiến dạ dày cô bắt đầu quặn thắt, kích thích những sợi dây thần kinh của cô.

“Oe...” Mộc Tử không thể chịu nổi mùi ẩm mốc đó, quay đầu nôn đầy lên sàn nhà.

Na Phàm vội vàng đẩy cánh cửa ra, lo sợ Mộc Tử gặp phải chuyện không hay.

“Ồi! Anh đã bảo em đừng vào căn phòng này rồi mà, em nhìn xem! Chẳng phải là tự chuốc khổ vào thân sao?” Na Phàm đưa cho Mộc Tử chiếc khăn giấy. Phải tận mắt chứng kiến cảnh tượng khốn khổ của người con gái kiên cường này, anh càng thêm đau lòng. “Nếu em thực sự muốn ở đây, chi bằng hãy lên tầng trên với anh, được không? Anh sẽ nhường phòng ngủ cho em, còn anh ở phòng khách là được!”

Sau khi nôn xong, dạ dày của Mộc Tử vẫn khó chịu như trước, đã thế sáng nay vì vội đi nên cô chưa kịp ăn gì, cả người bắt đầu mềm nhũn ra, cô bủn rủn dựa sát vào Na Phàm, nói trong hơi thở yếu ớt: “Anh dìu em lên trên ngồi một chút, em thực sự không trụ nổi nữa rồi!”

Cơ thể gầy gò của Na Phàm phải đỡ lấy toàn bộ trọng lượng cơ thể của Mộc Tử, di chuyển từng bước một lên tầng, mấy túi đồ vẫn để trước cửa phòng 302.

Lương Mộc Tử thực sự đã chịu một cú sốc lớn, cả người rơi vào trạng thái vô tri vô giác; sự kiên cường, rắn rỏi ban nãy không biết đã biến đâu

mất.

Na Phàm khó khăn lắm mới dìu được Mộc Tử lên tầng sáu, cánh cửa phòng 602 chợt mở ra, suýt nữa đẩy ngã Mộc Tử đang trong tình trạng không còn chút sức lực nào.

“A... xin lỗi, xin lỗi...” Trương Hàng vội vàng xin lỗi, ngẩng đầu lên mới nhận ra Mộc Tử. “Cô chẳng phải là bác sĩ khoa ngoại của bệnh viện trực thuộc sao?”

Lương Mộc Tử sững sốt trong thoáng chốc rồi gật đầu, đầu óc quay tròn hai vòng mới nhớ ra anh.

“Thì ra là anh à! Sao anh lại sống ở đây?” Mộc Tử không ngờ có thể gặp được đồng nghiệp ở nơi này, tuy họ không cùng khoa, cũng không giao thiệp nhiều, nhưng luôn chạm mặt nhau ở bệnh viện.

Trên người Trương Hàng vẫn mặc bộ quần áo ngủ, bộ dạng nhếch nhác khiến anh ta cảm thấy có chút ngại ngùng.

“À! Thuê phòng ở đây không tiện lắm, nhưng tôi mới về làm ở bệnh viện chưa lâu, tiền lương không cao, nói gì đến chuyện mua được một căn hộ! Chỉ đành ở trong căn phòng xoàng xĩnh này thôi.” Trương Hàng gãi gãi mái đầu rối như tổ quạ. “Sao cô cũng ở đây?”

“Tôi...” Vừa nghĩ đến nguyên nhân, hai mắt Mộc Tử lại đỏ hoe. “Em gái tôi thuê phòng 302, nó vừa qua đời.”

Người Trương Hàng bỗng run lên, anh ta lùi lại một bước, tựa sát vào tường, tay ráng sức bám chặt vào cánh cửa, húng hắng mấy tiếng “Khụ, khụ”.

“Thì ra cô ấy là em gái của cô, cô...” Trương Hàng muốn nói nhưng lại thôi. Khi nhìn thấy xác Lương Tiểu Như vào buổi sáng, anh ta đã cảm thấy

đau xót, bây giờ thì lòng anh ta càng thêm tan nát.

Nhìn thấy phản ứng kích động như vậy của Trương Hàng, Na Phàm bèn hỏi vài câu với vẻ dứt khoát: “Tối hôm qua, anh có nghe thấy âm thanh gì lạ không?”

Trương Hàng lắc đầu, hơi chau mày, nói: “Tối qua, tôi trực ban nên không ở nhà, sáng nay về mới phát hiện có người chết ở phòng 302, nhưng vì sao lại chết thì tôi cũng không rõ! Lúc anh tóm lấy tôi nói chuyện, tôi đã rất buồn ngủ, nếu không vì hiếu kỳ thì tôi cũng chẳng đứng đó xem lâu như vậy đâu.”

Tay phải của Na Phàm đang giữ Lương Mộc Tử, anh cũng chẳng còn lòng dạ nào để nói chuyện với Trương Hàng nên quay đầu đi cô bước lên tầng trên, vừa đi vừa ngoái lại nói với anh ta: “Tôi sẽ tìm anh sau, giờ tôi đưa Mộc Tử lên phòng trước đã!”

Trương Hàng nhìn thấy dáng vẻ Na Phàm dìu Mộc Tử thì cười nhạt, một nữ bác sĩ xinh đẹp như thế, sao có thể ở bên một kẻ góc ghech đến vậy chứ?

“Đúng là hoa lại cắm bãi phân trâu!” Trương Hàng than thở và đóng cửa lại.

Từ lúc tốt nghiệp đến giờ, bất luận là chuyện tình cảm hay công việc của anh ta đều không được thuận buồm xuôi gió cho lắm, tất cả sự trì trệ này khiến anh ta mất đi niềm tin vào cuộc sống. Nay nhìn thấy một người đàn ông góc ghech như Na Phàm có một người con gái xinh như ngọc ở bên cạnh, anh ta lại cảm thấy cuộc sống đối xử với mình không công bằng.

“Thế giới này lẽ nào thực sự không có chút công bằng nào hay sao?” Trương Hàng vui mình trong chăn, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Na Phàm và Mộc Tử trở lại căn phòng chật hẹp của anh. Cát Văn Kỳ

vẫn ngồi trên xô pha xem ti vi, anh ta chỉ liếc mắt nhìn Mộc Tử mà không nói câu nào.

Na Phàm đỡ Mộc Tử ngồi xuống xô pha, lấy cho cô một cốc nước ấm và hai chiếc bánh bích quy mua hôm qua rồi nói: “Em ăn một chút đi! Cơ thể bị đói lâu quá sẽ không chịu nổi đâu, đừng quên còn rất nhiều chuyện đang chờ em làm!”

Lương Mộc Tử thực sự không còn bụng dạ để ăn, chỉ cần nghĩ đến cái chết của em gái, lòng cô lại trào dâng một cảm giác xót xa đến quặn thắt. Nhưng nếu cô gục ngã, ai sẽ thay em gái cô tìm ra chân tướng sự việc?

Mộc Tử cầm lấy chiếc bánh và cốc nước từ tay Na Phàm, ăn một lèo hết sạch.

Cát Văn Kỳ quay đầu nhìn bộ mặt trắng nhợt của Lương Mộc Tử, chau mày hỏi: “Cô là bác sĩ?”

Lương Mộc Tử kinh ngạc, tròn mắt nhìn Cát Văn Kỳ một lúc rồi gật đầu, hỏi: “Vâng, làm sao anh biết? Lẽ nào tôi đã từng khám bệnh cho anh?”

Cát Văn Kỳ nở nụ cười, anh ta không phải là người có chỉ số IQ thấp, hơn nữa nếu mỗi người anh ta gặp qua đều được ghi nhớ, vậy thì bộ não của anh ta chẳng phải sẽ muốn nổ tung sao? Anh ta chỉ vào tay của Lương Mộc Tử, rồi lại chỉ vào tấm biển tên cô đang đeo trên ngực, nói: “Biển tên của cô còn đeo trên áo, tay cô vẫn còn vương thuốc nước, trên quần áo toàn là mùi nước khử trùng, nếu mà tôi không đoán ra cô là bác sĩ thì tôi đâu còn xứng để làm thám tử tư nữa!”

Lương Mộc Tử chột tỉnh ngộ, nếu không nhờ những lời nói của Cát Văn Kỳ đánh thức, cô vẫn không biết thân phận của mình lại dễ đoán đến thế. Cô vội vàng gỡ biển tên và cất vào trong túi áo, định giới thiệu bản thân thì bị Cát Văn Kỳ cướp lời.

“Cô là chị gái của nạn nhân Lương Tiểu Như? Có phải cô đến để hỏi về vụ án này không?” Cát Văn Kỳ sớm đã nhìn ra tâm trạng của Lương Mộc Tử, trước mặt anh ta, cô gái này chẳng khác gì một người trong suốt.

“Anh là ai? Sao lại biết rõ chuyện của tôi như lòng bàn tay vậy?” Mộc Tử gật đầu, không ngờ người đàn ông này lại có khả năng nhìn thấu toàn bộ tâm tư của cô.

“Tôi là người phụ trách văn phòng thám tử tư Văn Kỳ, cũng là ông chủ của Na Phàm!” Trong lời nói của Cát Văn Kỳ có chút kiêu ngạo, Lương Mộc Tử hít một hơi dài, không ngờ Cát Văn Kỳ lại có khí chất như vậy, hoàn toàn khiến cô kinh sợ.

Na Phàm ngồi xuống, cũng tự rót cho mình một cốc nước. Bận rộn suốt cả buổi sáng, giờ cũng coi như có thể nghỉ ngơi một lúc, nhưng thái độ ban nãy của Cát Văn Kỳ đối với Mộc Tử khiến anh có chút không hài lòng. Dù gì Mộc Tử cũng là khách của anh, sao anh ta có thể vô lý như vậy?

Na Phàm đá chân về phía anh ta, trợn mắt dữ tợn và nói: “Anh không thể nhẹ nhàng một chút được à? Mộc Tử là bạn của tôi, mong anh nhớ lấy điều đó!”

Nói xong, anh đưa cuốn sổ ghi chép công cuộc điều tra ngày hôm nay cho anh ta, Cát Văn Kỳ lật xem, muốn tìm kiếm đáp án từ chút manh mối có được.

Cát Văn Kỳ nhìn cuốn sổ của Na Phàm, lông mày càng chau lại dữ hơn. Dường như Na Phàm chính là một kẻ bất tài không làm nên cơ sự gì, bất luận đã giao việc cho anh bao nhiêu lần, anh đều không có cách nào điều tra sự việc một cách rõ ràng, xem ra anh quả thực không có tư chất làm một thám tử.

“Chà! Nếu tôi không giúp cậu, e rằng cậu sẽ vĩnh viễn không thể tìm ra

chân tướng của sự việc! Cậu mà cứ điều tra như thế này thì trái tim của Mộc Tử nhất định sẽ đóng băng!” Cát Văn Kỳ quở trách Na Phàm, vút cuốn sổ ghi chép của anh sang một bên, sau đó nghiêng đầu nói chuyện với Mộc Tử: “Tinh thần cô đã khá hơn chút nào chưa? Phiên cô đưa tôi xuống dưới xem xét một chút, tôi muốn xem tên hung thủ này rốt cuộc có bản lĩnh gì mà đến một cô gái trẻ cũng không tha!”

Mộc Tử cố nén thứ mùi đang trào lên trong dạ dày, gạt đầu và nói: “Không sao! Chỉ cần anh có thể giúp tôi tìm ra hung thủ đã sát hại Tiểu Như, tạm thời chịu đựng khổ sở một chút thì có đáng gì.”

Lương Mộc Tử đứng dậy, lão đảo mấy cái, cô bèn nhắm mắt lại trong giây lát, khi đã vững vàng lại mới chậm chậm đi xuống tầng dưới.

Mấy túi đồ của Lương Tiểu Như vẫn ở nguyên trước cửa phòng 302, bởi lẽ chẳng ai dám lai vãng tới gần một căn phòng vừa mới xảy ra án mạng, hơn nữa người sống trong khu nhà đều đã biết về cái chết của Tiểu Như, nào có ai muốn rước lấy vận xui!

Mộc Tử lấy chìa khóa từ trong túi áo ra, đưa cho Na Phàm, anh nhanh chóng cầm lấy, mở cửa và nói: “Em đứng ở đây là được rồi! Bọn anh vào trong, có chuyện gì sẽ gọi em!”

Mộc Tử gạt đầu, cả người mềm nhũn dựa sát vào tay vịn cầu thang, suýt chút nữa ngã khụy. Na Phàm cảm thấy không yên tâm, đưa cái bọc giày cho Cát Văn Kỳ, để anh ta vào trước.

Cát Văn Kỳ bọc giày, đeo bao tay, bước vào trong phòng.

Trong phòng hơi âm u, những tia nắng chiếu vào từ phía ban công cũng không đủ làm cho nó sáng hơn, đặc biệt chỗ cánh cửa thậm chí còn nhìn không rõ.

Trên sàn nhà trước cửa phòng có hình vẽ đánh dấu vị trí và tư thế của người chết, Cát Văn Kỳ chỉ liếc mắt một cái, không chú ý lắm. Tiểu Như đã chết, lúc cô chết anh không nhìn thấy, bây giờ nhìn cái hình ảnh kia thì có tác dụng gì chứ?

Cát Văn Kỳ ngẩng đầu, nhìn về phía ban công, thấy cửa sổ vẫn nguyên vẹn, quay đầu nhìn thoáng qua chỗ khóa cửa, không hề có dấu tích của việc bị cạy, vậy thủ phạm nhất định là người quen.

Phía tay trái của Cát Văn Kỳ là phòng ngủ. Phòng ngủ tương đối gọn gàng và ngăn nắp, cũng không có bất kỳ dấu vết lộn lạo nào, có điều trên lớp bụi phủ trên mặt bàn có vết tích của một cuốn sổ nhật ký và một chiếc máy tính.

“Xem ra, Tiểu Như cũng không phải là người chú trọng đến diện mạo bề ngoài!” Cát Văn Kỳ đưa mắt liếc nhìn khắp một lượt, không phát hiện ra bất cứ điểm gì kỳ lạ trong căn phòng này.

Còn cuốn sổ nhật ký và chiếc máy tính, lẽ nào là cảnh sát lấy đi? Cát Văn Kỳ từ trong phòng gọi với ra: “Cô Mộc Tử, cảnh sát có nhắc đến chiếc máy tính và cuốn sổ nhật ký trên bàn với cô không?”

Lương Mộc Tử đang ngồi trên bậc thang, hít một hơi dài, cố hết sức làm cho tinh thần ổn định trở lại.

“Không hề, từ trước tới giờ họ chưa từng nhắc đến chuyện này.” Lương Mộc Tử tựa vào lan can, cả người buồn rầu.

Na Phàm vội vàng quỳ xuống, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, hỏi: “Em làm sao vậy? Có phải em đói không? Có cần anh mua cho em chút gì đó để ăn không?”

Mộc Tử liền lắc đầu, kéo cánh tay của Na Phàm, nói: “Không! Mau lên tầng! Trong túi xách của em có thuốc!”

Na Phàm không rõ Mộc Tử mắc bệnh gì, nhưng nhìn sắc mặt của cô là có thể nhận ra cô thực sự không khỏe. Anh nhanh chóng chạy lên lầu, cầm lấy chiếc túi để trên xô pha rồi lại chạy xuống dưới.

Đến lúc anh trở lại chỗ Mộc Tử, sắc mặt của cô đã trở nên vô cùng thảm hại, môi tím tái, đồng tử giãn rộng...

Mộc Tử nhanh chóng lấy thuốc trong túi, cho vào miệng, một lúc sau, sắc mặt cô đã khá hơn, môi cũng dần hồng hào trở lại.

Na Phàm sợ đến mức đứng im tại chỗ, không dám nhúc nhích, mãi đến khi Cát Văn Kỳ gọi anh, anh mới bước về phía căn phòng.

“Sao vậy?” Na Phàm vẫn có chút lo lắng cho Mộc Tử, không dám đi quá xa, bèn đứng ở ngoài cửa gọi với vào.

Cát Văn Kỳ từ trong phòng đi ra, nhìn thấy sắc mặt của Mộc Tử đang ngồi xồm ở bậc cầu thang, anh ta mím chặt môi, nói với Na Phàm: “Cô Lương bị bệnh tim, sao cậu không nói với tôi một tiếng? Nếu biết tim của cô ấy có vấn đề, tôi sẽ không đời nào để cô ấy quay lại nơi đã khiến cô ấy đau lòng cực độ. Mau dìu cô ấy lên tầng nghỉ ngơi đi!”

Na Phàm kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Lương Mộc Tử. Thì ra đó dấu hiệu của người mắc bệnh tim, chẳng trách lại đáng sợ như vậy! Anh bước đến bên Mộc Tử, cẩn thận dìu cô dậy, bước từng bước chậm chạp lên tầng trên.

Cát Văn Kỳ ở phía sau dõi theo bọn họ, tiện tay đóng cửa phòng, xách theo mấy túi đồ ở trước cửa rồi cũng chậm rãi bước lên tầng trên.

Ban đầu, Lương Mộc Tử cảm thấy người đàn ông này chỉ là một kẻ khoe mẽ, có chút thông minh vặt, nhưng không ngờ anh ta thực sự là một người đa tài, có kiến thức rộng lớn, khiến cô không khỏi kính phục.

Trở lại phòng của Na Phàm, cô lặng lẽ ngồi trên xô pha, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Cát Văn Kỳ, muốn bày tỏ chút cảm xúc của mình nhưng lại không nói nên lời.

Cát Văn Kỳ cũng ngồi xuống, châm một điếu thuốc, nhìn dáng vẻ tiêu tụy của Lương Mộc Tử, trong lòng anh cũng trào dâng một nỗi xót xa, bèn nói: “Cô cứ yên tâm, chuyện của Tiểu Như, tôi nhất định sẽ tìm ra manh mối! Nhưng cô phải chú ý giữ gìn sức khỏe, người mắc bệnh tim không thể chịu sự kích động lớn, lẽ nào bản thân cô không biết hay sao?”

Lương Mộc Tử gạt đầu, đón lấy cốc nước ấm Na Phàm đưa cho, hớp một ngụm. Dòng nước ấm theo thực quản từ từ chảy xuống, khiến cả người cô trở nên ấm áp. Cô khẽ cúi đầu, chăm chăm nhìn vào cốc nước trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng hỏi Cát Văn Kỳ: “Em ấy sẽ không chết như thế này phải không? Tôi không muốn em ấy phải chịu sự nhục nhã như vậy, cho dù em ấy đã chết thì cũng phải trả lại sự trong sạch cho em ấy!”

Cát Văn Kỳ gạt đầu.

Sự trong sạch của một người con gái còn quan trọng hơn cả sinh mạng, đặc biệt là đối với một cô gái mạnh mẽ như Mộc Tử, đáng vẻ coi thường cái chết này quả thực không ai có thể sánh bằng.

“Tôi đã nắm rõ tình hình, bây giờ chỉ cần cô phối hợp với công việc điều tra của tôi là được.” Cát Văn Kỳ nói ra những điểm đáng ngờ mà mình đã phát hiện được trong nhà của Tiểu Như: “Vấn đề thứ nhất là chiếc máy tính của Tiểu Như đã không cánh mà bay, kể đến là cuốn sổ nhật ký cũng biến mất. Đối với một người con gái thì đây là những thứ vô cùng quan trọng, cô ấy không thể vứt chúng lung tung được, vì thế việc này nhất định là do hung thủ gây ra. Thứ ba, trên cổ của cô ấy ắt hẳn vẫn còn dấu vân tay của hung thủ, vấn đề này đợi sau khi cô Lương hỏi cảnh sát sẽ có được thông tin chính xác. Thứ tư, chúng ta nhất định phải tìm ra người đàn ông

có quan hệ thân thiết với Tiểu Như, đặc biệt là người có quan hệ gắn bó về tình cảm!”

Tay Mộc Tử run run, nước trong cốc cũng lay động, tạo thành một vòng xoáy khiến cô có chút choáng váng, có lẽ đây là dấu hiệu cho thấy bệnh tim của cô vẫn chưa đỡ.

“Được rồi, chuyện này đợi lát nữa tôi sẽ bảo Mộc Tử gọi điện hỏi! Còn vấn đề cuối cùng, chúng tôi đã đi hỏi thăm rồi nhưng vẫn không thu được manh mối gì! Vì chuyện này, chúng tôi suýt chút nữa đã đánh nhau với các nữ sinh trong phòng ký túc xá của Tiểu Như!” Na Phàm nói chen vào, nghĩ đến vụ xô xát xảy ra lúc sáng, lòng anh vẫn còn chút sợ hãi.

“Cái gì? Suýt chút nữa đã đánh nhau sao?” Cát Văn Kỳ đưa tay phải lên xoa xoa cằm, vân vê bộ râu thưa thớt sáng nay còn đương cạo dở. “Xem ra mối quan hệ của cô ấy với những người xung quanh không được tốt lắm nhỉ, vì cướp bạn trai của người ta sao?”

“Anh thật thông minh!” Na Phàm không thể không nể phục chỉ số IQ của Cát Văn Kỳ, vật thể hình tròn gắn trên cổ anh ta không phải là cái đầu, mà là một chiếc máy tính có tốc độ xử lý cực cao!

“Điều này rất dễ nhìn ra, tôi sẽ không giải thích cho cậu biết đâu! Nhưng theo những manh mối này, lẽ nào cậu không tìm ra các chi tiết khác hay sao? Tôi không tin cậu lại là người vô dụng đến vậy.” Lời nói của Cát Văn Kỳ khiến Na Phàm không biết giấu mặt vào đâu.

Tuy nhiên, Cát Văn Kỳ nói vậy đã là giữ sĩ diện cho anh rồi, Na Phàm rốt cuộc là kiểu người nào, trong lòng anh biết rõ hơn ai khác.

“Tôi đã liên lạc với một nam sinh bị người ta hiểu lầm là có quan hệ thân mật với Tiểu Như, kết quả là bảo vệ được danh dự cho cô ấy, anh ta nói từ trước tới giờ chưa từng có quan hệ tình cảm với cô ấy! Nhưng đáng

tiếc, tôi qua anh ta lại ngủ chung với cả một đám người, hoàn toàn không có thời gian gây án, vì thế tôi đã bỏ qua!” Để chứng minh mình không phải kẻ vô dụng, Na Phàm đành phải nói ra hết những chi tiết cuối cùng, kết quả là vẫn chỉ nhận được cái nhìn xem thường của Cát Văn Kỳ. “Cậu... Thôi bỏ đi! Mau nói cho tôi biết địa chỉ của anh ta, bây giờ tôi sẽ đi tìm anh ta!”

Na Phàm đưa cho Cát Văn Kỳ số điện thoại di động của Hình Sách, hai mắt mở lớn đợi xem Cát Văn Kỳ rốt cuộc sẽ nói cho anh nghe những gì, nhưng anh ta đã cầm áo khoác lên và chạy ra ngoài, trước khi đi còn quăng lại một câu: “Đừng quên hỏi về chiếc máy tính và cuốn sổ nhật ký, quan trọng nhất là hỏi về dấu vân tay trên cổ người chết!”